

Folkethingets Udvalg i den færøiske Handelslag afgivne Betænkning er det ligeledes antaget, at man i Lovforslaget burde give Slip paa Alt, hvad der kunde være til nogenformhelt Hinder for Handelens Udvikling. Udvalget deler, som allerede ovenfor antyder, denne Anskuelse, og da det derhos maa ansee Speculanthandelen for det eneste Middel til at forhindre enkelte Handelende fra at bemægtige sig hele Handelen paa Færøerne og derved gjøre den til et privat Monopol, kan det ikke Andet end fraraade, at beskaffe Speculanthandelen til Gunst for de faste Handelende. Men hvad der endnu mere, end alt Andet, taler imod den ommeldte Tillægsafgiwt, er den Omstændighed, at denne Tillægsafgiwt ikke skal svares af de paa Færøerne bosatte Handelende, naar disse maatte ville drive Speculanthandelen paa andre Steder, hvor de ikke have deres Handels-etablissementer. De mindre Handelende ville jo saaledes aldeles ikke faae den Betryggelse, som Lovudkastet vil forskaffe dem ved den ommeldte Tillægsafgiwt; der bliver nemlig Speculanthandlere nok tilbage, som ere frie for Tillægsafgiwten, og det netop de, som ved deres faste Ophold paa Færøerne maae være de farligste Concurrenter. Dog dette vilde have Mindre at betyde; men at al anden Speculanthandel formeentligen maatte blive forhindret, eftersom en beskattet Speculanthandler ikke vil kunne concurrere med en afgiftsfri Speculanthandler, har Meget at betyde. Tilladelsen til fri Speculanthandel kunde saaledes let blive aldeles illusorisk, og der vilde kun være vundet Lidet eller Intet ved, at Tanken om at binde Handelen til 4 bestemte Pladser er bleven opgivet. Enhver forventet Frugt af Frihandels Indførelse paa Færøerne vilde maaskee være tiltintetgjort.

Ad § 7.

Mod den Afgiwt af 1 Rd. til Amtsfattigkassen, som Sen vil, at der fremdeles skal ydes af ethvert Skib, som antrer i en færøisk Havn, har Udvalget i Almindelighed Intet at indvende; men det formener dog, at Skibe, som fra Færøerne drive Fiskeri, og mangfoldige Gange kunne behøve at løbe ind i Havn, bør være frie for at svare disse

Ankerpenge. I det af Folkethinget vedtagne Lovforslag var en saadan Bestemmelse optagen.

Ad § 10.
 At Bestemmelserne i denne § ikke have Hensyn til den indre Omsætning af Dernes egne Frembringelser, s. Gr. Kreaturer, Fisk, Spæk, Lever, Uld og Udgods, osv., anser Udvalget for utvivlsomt, ligesom ogsaa, at Hensigten ikke kan være at udelukke Fruentimmer fra enhver Udsalgsret. Som Redactionsforandring foreslaaes, at der istedetfor „enhver der bosat Mand“ sættes: „Enhver, som der holder Dug og Dist.“

Udvalget formener dernæst, at den Betingelse for Afgang til Handelsberettigelse, der gaaer ud paa, at den Paagjældende skal være i Besiddelse af et vist Vareforraad eller en vis Capital, bør bortfalde. Regjeringen selv synes ikke at lægge stor Vægt paa Bibeholdelsen af denne Bestemmelse, der vistnok ogsaa er uden praktisk Betydning. Kun paa Island gjælder denne Bestemmelse, ei andetsteds i Riget, og der være, da Bestemmelsen i sin Tid gaves, særlige i de islandiske Forhold grundede, Marsager til samme, fornemmelig at de Handelende skulde være forpligtede til at have et vist Forraad af Kornvarer og en passende Beholdning af Fornødenhedsvarer til Vinteren, for at Beboerne ikke skulde udsættes for Mangel. Disse Grunde finde ikke Anvendelse paa de færøiske Forhold, og saa villigen det endog indrømmes, at det er ønskeligt, at Handelen paa Færøerne og paa Island ordnes paa en ligelig Maade, kan Udvalget dog ikke anbefale en Bestemmes Optagelse i den færøiske Handelslov alene af den Marsag, at en saadan Bestemmelse gjælder for Island.

Sluttelig mener Udvalget, at det kunde være hensigtsmæssigt at optage i Loven en Bestemmelse om, at et Aftryk af Loven, om fornødent i engelsk eller hollandsk Oversættelse, skulde meddeles de Skippere, som ei dermed fandtes forsynede ved deres Ankomst til Færøerne.

I Henhold til det Anførte skal Udvalget indstille, at det forelagte Lovforslag vedtages med følgende Ændringer: